

Jens Hartvig Jacobsen.

26. juni 1892 — 19. december 1952.

Højesteretssagfører, dr. jur. J. Hartvig Jacobsen var en af de få danske sagførere i første række, der bevarede en nær forbindelse med retsvidenskabelige interesser, og som formåede at forene en omfattende praktisk indsats med en betydelig litterær produktion.

Fra de unge dage var Hartvig Jacobsens teoretiske interesse særlig knyttet til strafferetten. Som elev af Carl Torp og Hans Munch-Petersen var han indstillet på en reformbetonet udvikling af strafferet og straffeprocess, og han blev i årenes løb en skarp og myndig debattør for sin ungdoms idealer.

Af hans litterære arbejder er doktordisputatsen i 1927 om „Dokumentforbrydelserne“ det teoretisk dybestgående. Hartvig Jacobsen gør sig i denne afhandling til talsmand for den opfattelse, der ser dokumentforbrydelsen som en selvstændig forbrydelsesart med „den til det retligt ordnede dokumentinstitut knyttede samfundsinteresse“ som det primære beskyttelsesobjekt. Bogen er stadig et hovedværk i nordisk teori om dette vanskelige emne, men dens værdi ligger dog mere i materialesamlingen og systematiseringen end i de bidrag, den bringer til den teoretiske analyse af de behandlede forbrydelsesgrupper. Nye veje til dokumentforbrydelsernes afgrænsning og behandling anviser den ikke.

I sin senere produktion, der særlig tog fart i de sidste år, og som spænder over et stort og broget emneområde, opdyrkede Hartvig Jacobsen med megen dygtighed sine anlæg for den håndbogsmæssige fremstilling. Han efterlader sig nyttige og i praksis meget benyttede værker om „Ophavsretten“, „Forlagsretten“, „Skatteretten“ og „Bankloven“. Den strafferetlige interesse, som han stadig bevarede, gav sig udslag i en række mindre artikler, bl. a. for nylig om den retlige bedømmelse af dispositioner i strid med et af skattevæsenet meddelt påbud om løntilbageholdelse til sikring af skattekrav.

En væsentlig indsats har Hartvig Jacobsen ydet i den danske kriminalistforenings udvikling. Bestyrelsen, som han var indtrådt i allerede i 1928, nød godt af hans erfaring og praktiske greb om tingene. Det var naturligt, at det blev ham, der ved foreningens 50 års jubilæum den 14. november 1949 trak dens historie op. Hans tale var vel værd at lytte til. Den mundede ud i tre ønsker for kriminalistforeningens og dermed for det kriminalreformatoriske arbejdes fremtid: Let resocialiseringen for dem, der har

udstået straf! Lad være at fængsle så meget før dom! Lemp den almindelige fængselsstraf! Og han føjede hertil disse smukke ord:

„For foreningen vil jeg ønske, at dens ledelse og medlemmer stadig vil findes dér, hvor kampen står for bedre retstilstande. Hvor det hele drejer sig om at hævde kravet om *respekt for mennesket* — selv når det manifesterer sig som forbryder. Til syvende og sidst er det det, det kommer an på.“

Disse ord blev hans sidste i kriminalistforeningen. Og dermed har han ristet sig selv en minderune i dens historie.

Personlig var Hartvig Jacobsen en mandig skikkelse. Han var ikke umiddelbart tilgængelig eller let at komme i kontakt med. Men hans venner kendte det følsomme sind under det ydre væsen. Nøglen til hans sind var ærbødighed for den videnskabelige forskning og en forsvarers levende sans for, at retsvæsenet ikke tilføjer nogen anklaget uret.

Stephan Hurwitz.